

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΣΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 7.— Ἑξαετηρίου φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐλάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἔν στος.

ΒΕΒΑΙΩΤΑΙ ΣΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^α

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 22

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Μήπως ἐλπίζεις, ἀγαπητέ μου Μάξ, νὰ νικῶμεν ὁλοκλήρῳ μαγεύσειν, καὶ τραπέζι στρωμένον, ἔτοιμον διὰ τοὺς ταξιδιώτας ; . . .

— Δὲν ἐλπίζω τίποτε, ἀγαπητέ μου Τζῶν, ἀλλ' εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ἀνεξήγητου, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ νικῶμεν καμμίαν ἐξήγησιν εὐλογον.

— Ἄς εἶνε, Μάξ. — Πειράζει, Κάμη νὰ πομακρυνθῶμεν ἐν ἡ δύο χιλίομετρα ;

— Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ προχωρήσωμεν περισσότερο, ἀπεκρίθη ὁ ἰδηγός. Ἄρκει νὰ ὑπάγωμεν ἕως ἐκεῖ ποῦ στρέφει ὁ ποταμὸς. Ἄφ' οὗ ἔχομεν τὴν εὐκολίαν νὰ τον διαπλεύσωμεν, ἄς μὴ κουραζώμεθα μὲ ἀνωφελεῖς πεζοπορίας . .

— Σύμφωναι, Κάμη, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ. Ἄλλως τε ἀργότερα ἐν ᾧ τὸ ρεῦμα θὰ παρασύρῃ τὴν σχεδίαν μας, θὰ ἠμποροῦμεν μὲ ὄλην μας τὴν ἀνεσιν νὰ παρατηροῦμεν τὰς δύο ὄχθας, καὶ ἂν ὑπάρχουν ποθενὰ ἔχνη κατασκευη νώσεως, θὰ τὰνακαλύψωμεν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ὁ Λάγλας ἠκολούθησαν τὴν ὄχθην, εἶδος φυσικοῦ προχώματος μεταξὺ τοῦ πρὸς τὰριστερὰ βάλτου καὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ποταμοῦ. Διάφορα πτηνὰ ἐξεπέταν καὶ ἐφρυγόν ἐντρομα κατὰ τὴν διάβασιν των, νῆσαι προπάντων καὶ ὠτίδες. Καὶ ὅταν, μὲ τὸν πρῶτόν του κυροβολισμόν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐφόρυσεν μίαν μεγάλην ὠτίδα, τὸ μεσημεριανὸν γεῦμα ἐξησραλίθη.

Βαδίζοντες ὁλονέν, οἱ ἐκδρομεῖς δὲν ἔπαυσαν νὰ κυττάζουσαν χαμαί, ἀναζητοῦντες κανὲν ἔχνος, βῆμα ἀνθρώπου ἢ ἀντικείμενον λησμονημένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μεθ' ὄλην τὴν προσεκτικὴν αὐτὴν ἐρευνησάν, ὅσον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὄχθης. Ἔσον καὶ εἰς τὸ κάτω, δὲν εὐρέθη τίποτε. Πουθενὰ δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἔχνη διαβίσεως ἢ σταθμισέσεως.

Ὅταν ὁ Κάμης καὶ οἱ σὺντροφοὶ του ἐφθασαν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν δένδρων, ἐχαίρεισθησαν ἀπὸ τὰς κραυγὰς ἀγέλης πιθήκων. Τὰ τετράχειρα ταῦτα δὲν ἐξεπλάγησαν καὶ τόσοον πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν. Πολὺ ὀλιγότερον ἐξεπλάγησαν οἱ ἐκδρομεῖς διὰ τὴν πα-

ρουσίαν πιθήκων εἰς τὰ δένδρα ἐκεῖνα. Ἦσαν βαβουῖνοι, μακάκοι, γίββωνες, — οἱ ὅποιοι ἐμοιάζουσαν πολὺ μὲ γορίλλας. — σιμπαζήδες καὶ οὐραγγοτάγγοι. Ὅπως ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀφρικανῶν πιθήκων, εἶχον πολὺ βραχείας οὐράς, διότι ἡ μεγάλη οὐρά εἶνε ἀποκλειστικὸν κῶσμημα τῶν πιθήκων τῆς Ἀμερικῆς.

— Ὅπωςδὴποτε, παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ, αὐτοὶ βέβαια δὲν κατασκευάσαν τὴν σχεδίαν καὶ ἔσον νοήμονες καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἐφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον νὰ μεταχειρίζωνται λουκίτα . . .

— Ὅστε κλωβούς, ὑποβέτω . . . ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Κλωβούς ; . . ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Πῶς σου ἦλθε, Μάξ, νὰναφέρῃς κλωβούς ;

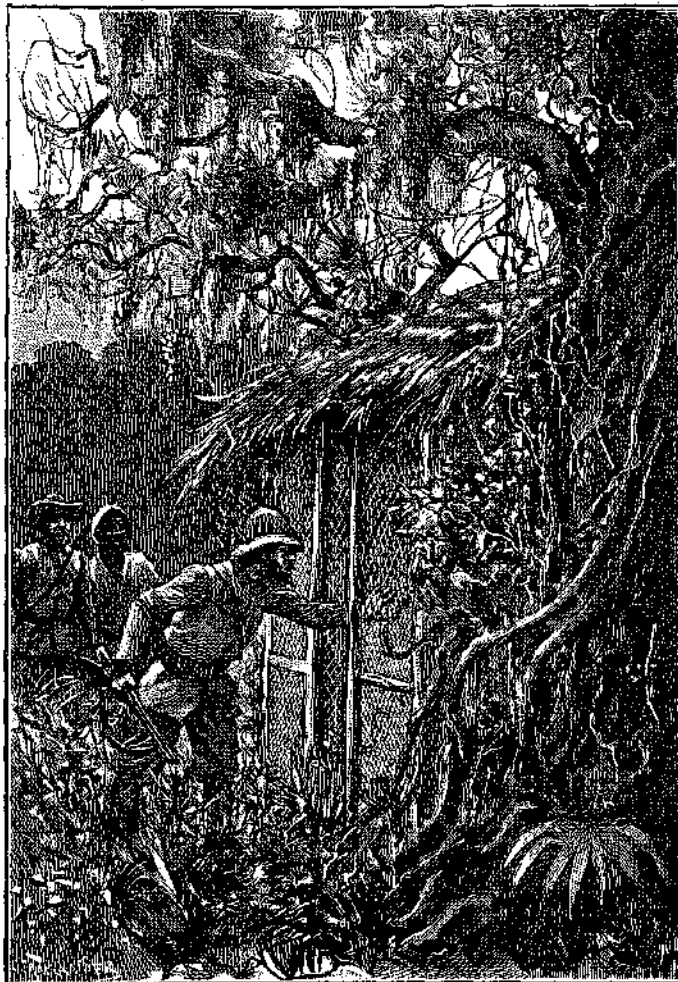
— Μοῦ ἦλθε . . διότι ἐκεῖ πέρα . . ἀνάμεσα ἐστὶ λόχμη . . καμμίαι εἰκοσσαριά βήματα ἀπὸ τὴν ὄχθην . . μοῦ φαίνεται διὰ διακρίνω κάτι τι, ποῦ ὁμοιάζει μὲ κλωβόν . . .

— Ἦθ' εἶνε καμμία μυρμηκοφωλεὰ ἐν εἶδει κυφέλης, ἔπως τὰς κατασκευάζουσαν οἱ μύρμηκες τῆς Ἀφρικῆς . . ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ὅχι, ὁ κύριος Μάξ δὲν κόμνει λάθος! ἐδέβαλυσεν ὁ Κάμης. Ναι . . ἐκεῖ-πέρα . . εἶνε κάτι . . ἂν κλωβί, ἢ μᾶλλον σὺν καλυδούλα, κατασκευασμένη εἰς τὴν ρίζαν δύο ἀκακιδῶν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψις εἶνε δικτυωτὴ . .

— Ἐἴτε κλωβός, εἴτε καλύβη, ὑπέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί εἶχει μέσα.

— Νὰ εἶμεθα προ-

Ὁ κλωβός: ἦτο κενός. (Σελ. 170, στήλ. α'.)

φυλακτικοί, είπεν ο δδηγός, και να προχωρούμεν όπισω από τα δένδρα...

— Και τί φόβος υπάρχει; ανέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ, τον όποιον εξέϊπτε, κατά την συνήθειάν του, διπλούν ασθημα, άνυπμονοσίας και περιεργίας.

"Άλλως τε, όλη η περιοχή εφαινετο έρημος.

Δέν ήκούετο είμη τό άσμα των πτηνων και αι κραυγαί των φευγόντων πιθήκων. Ουδέν ήγνος, καλαιών ή νέον, σταθεύσεως εφαινετο εις τα περίξ της μεγάλης εξαίθρας. Ουδέν ήγνος επίσης εις την επίφανειαν του ύδατος, τό όποιον παρέσυρε μόνον σωρείας μεγάλων φυτών.

Άπό τό άλλο μέρος, ή αυτή όψις έρημίας και εγκαταλείφειας. Τα τελευταία εκατόν βήματα διηνήθησαν ταχέως επί της όχθης, ή όποία εκάμπτετο ήδη, ακολουθούσα την στροφήν του ποταμού. Ο βάλτος έτελειώμεν εις αυτό τό μέρος, και τό έδαφος εφαινετο όλον έν ξηρότερον, έφ' όσον άνυψούτο, καλυπτόμενον υπό φυτείας πυκνοτέρας.

Η παράδοξος οίκοδομή εφάνη τότε κατά τα τρία τέταρτα, στηριζομένη εις τας άκακίας και σκεπασμένη από στεγνήν έπικλίνη, ή όποία έχανετο υπό πυκνόν στρώμα χόρτων ζηρών. Ουτε θύρα παράπλευρος εφαινετο, ουτε παράθυρον, οι δέ κισσοί, πίπτοντες, έκρυπτον τας πλευράς της, μέχρι της βάσεως. Έκείνο τό όποτον τη έδιδεν όψιν κλωβού ήτο τό δρύφακτον, ή μάλλον τό δικτυωτόν της προσόψεως της, παρόμοιον μ' εκείνο τό όποτον, εις τα θηριοτροφεία, χωρίζει τά θηρία από τό κοινόν.

Τό δικτυωτόν τουτό είχε μίαν θύραν, — θύραν άνοιχτήν την στιγμήν εκείνην.

Ο κλωβός ήτο κενός.

Τούτο εγνωρίσαν ο Μάξ Ουμπέρ, όταν φθάσας πρώτος, έσπευσε να εισέλθ.

Σκευή ύπήρχον έντός του κλωβού μερικά: μία χύτρα εις αρκετά καλήν κατάσταση, μία προχόη (μπρίκι), ένα φλυζάνι, τρεις-τέσσαρες φιάλαι σπασμέναι, σκέπασμα μάλλινον εφθαρμένον, ράκη ύψομάτων, εις πέλεκυς εκκωριασμένος, και μία θήκη γυαλιών φαγωμένη, επί της όποίας δέν ήτο δυνατόν πλέον να αναγνωσθ ή όνομα του κατασκευαστού.

Είς τινα γωνίαν κατέκειτο κυτίον μεταλλινον, του όποίου τό σκέπασμα εφηρμόζετο τόσον καλά, ώστε βεβαίως θα διατηρείτο τό περιεχόμενον, επί τη υποθέσει έτι τό κυτίον περιείχε κάτι.

Ο Μάξ Ουμπέρ το εσήκωσε, προσπάθησεν να τό άνοίξη, αλλά δέν το κατάβησεν. Η έξιδωσις είχε καταστήσει άδιάσπαστα τά δύο τεμάχια του κυτίου. Έδέητε γα περάσουν ένα μαχαίρι εις τήν σχισμάδα του σκεπάματος, τό όποιον επίτελους υπεχώρησε.

Τό κυτίον περιείχεν έν σημειωματάριον, αρκετά καλώς διατηρούμενον, και

εις την ράχιν του σημειωματαρίου τουτου ήσαν τυπωμένα δύο λέξεις, τας όποίας ο Μάξ Ουμπέρ ανέγνωσεν ύψηλοφώνως:

Δόκτωρ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ

"Αν ο Τζών Κόρτ, ο Μάξ Ουμπέρ και αυτές ο Κάμης δέν εξεφώνησαν όταν ήκουσαν προφερόμενον τό όνομα τουτό, πρέπει να τό απέδωσωμεν εις την ύπερβολικήν κατάπληξιν, ή όπερξ τους εκοψε την φωνήν.

Τό όνομα Γιοχάουζεν ήτο άποκάλυψις. Διεφώτιζε μέρος του μυστηρίου, τό όποτον εκάλυπτε την παραδοξότεραν των νέων επιστημονικών άποπειρών, τό παράτολμον εκείνο πείραμα, εις τό όποτον τό κομικόν άνεμινύετο μετά του σοβαρού, μετά του τραχικου μάστιγα, διότι επιστεύετο ότι ή λύσις του θα ήτο εκ των μάλλον οικτρών.

Ίσως οι αναγνώσται ένθυμούμεναι τό πείραμα, τό όποτον ήθέλησε να κάμη ο Άμερικανός Γκάρνερ, προς τον σκοπόν του να σπουδάτη την γλώσσαν των πιθήκων, δια να δώση εις τας θεωρίας του άπόδειξιν πειραματικήν. Τό όνομα του καθηγητού, τα άρθρα, τα δημοσιευθέντα εις επιστημονικά περιοδικά και εις εφημερίδας της Νέας Υόρκης, τό σχετικόν βιβλίον, τό δημοσιευθέν και κυκλοφορήσαν εύρύτατα εις την Άγγλίαν, την Γερμανίαν, την Γαλλίαν και την Άμερικήν — ταύτα δέν ήτο δυνατόν να λησμονηθούν από τους κατοίκους του Κόγγου ή του Κάμπρερον, και ιδιαιτέρως από τον Τζών Κόρτ και τον Μάξ Ουμπέρ.

— Τελοσπάντων! ανέκραξεν ο πρώτος' ίδού εκείνος, περι του όποιου ουδεμία πλέον ύπήρχεν είδησις...

— Και περί του όποιου ουδεμία θα ύπάρξη ποτέ, έφ' ου δέν εύρίσκειται πλέον έδω, δια να μάς την δώτη! άπεκρίθη ο δεύτερος.

Εκείνος, δια τον Γάλλον και τον Άμερικανόν, ήτο ο δόκτωρ Γιοχάουζεν. Άλλά, προγενέστερος του δόκτωρος τουτού, ίδού τί είχε κάμη ο κ. Γκάρνερ. Ο Άμερικανός, ουτός δέν θα ή δυνατό βέβαια να είπη, ότι είπε περί εαυτού ο Ιωάννης— Ίχκωβος Ρουσιώ εις τον πρόλογον των Έξομολογήσεων: «Αγαλαμβάνω έγχείρημα, του όποιου δέν ύπάρχει παράδειγμα και τό όποτον δέν θα έχη διόλου μιμητάς.» Τό έγχείρημα του κ. Γκάρνερ έμελλε να έχη μιμητάς, τουλάχιστον ένα...

Πριν αναγρήσει δια την Μαύρην ήπειρον, ο καθηγητής Γκάρνερ είχαν ήδη σχετισθ με τον κόσμον των πιθήκων— τον εξημερωμένον κόσμον, έννοείται. Από τας μακράς και επίμονους παρατηρήσεις του, εσχημάτισε την πεποιθήσιν

ότι τά τετράχειρα αυτά όμιλούν, ότι συνεννοούνται, ότι μεταχειρίζονται γλώσσαν έναρθρον, ότι έχουν κάποιαν λέξιν δια να εκφράζου την έννοιαν «τρώγω» και κάποιαν άλλην δια να εκφράζου την έννοιαν «πίνω». Έντός του Ζωολογικου Κήπου της Βασιγκτώνος, ο κ. Γκάρνερ έστησε διαφόρους φωνογράφους, προωρισμένους να θησαυρίζου τας λέξεις της πιθηκικής γλώσσης. Παρατήρησεν ακόμη, ότι οι πιθήκοι, — πράγμα τό όποτον τούς διακρίνει σημαντικώς από τους ανθρώπους, — δέν έμιλούν ποτέ άνευ ανάγκης και την γνώμην του ταύτην διέτύπωσεν ως εξής:

«Έχω εδραϊαν την πεποίθησιν, πισθείς αυτήν εκ μακρών ζωολογικών παρατηρήσεων, ότι όλα τά μαστόφορα κατέχου την δύναμιν να εκφράζονται δι' ένάρθρου λόγου, εις βαθμόν ανάλογον προς την πείραν των και τας ανάγκας των.»

(*Έπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ
ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ
(Τέλος. Ίδε σελ. 162)

Η Φροσύνη είξευρε, ότι μία συμμαθητριά της, κόρη ένός εργοστασιαάρχου, ή όποία άπουσίαζε τέσσαρας μήνας διότι ήτο ασθενής, έζητούσε τα γραπτά της τάξεως, δια να μελετήση δια τας εξετάσεις. Ητο αδύνατος, έλεγεν, ακόμη, και δέν της επέτρεπεν ο ιατρός να εργασθ πολύ. Έδιδε πέντε δραχμάς, αν καμμία από τας επίμελεστέρας συμμαθητριάς της, της έπαρχαυρούσε τά τετράδιά της.

Η Φροσύνη εις τό μεγάλον διάλειμμα των δέκα έφώνησε την μαθήτριάν εκείνην εις τον σιωπηλόν διάδρομον του Γοσιτισείου και της είπε:

— Έγώ σου τα δίδω τά τετράδιά μου. Εκείνη έμεινεν έκπληκτος. Κατ' άρχός δέν το έπίστευσε. Η Φροσύνη να πωλήση τά τετράδιά της!

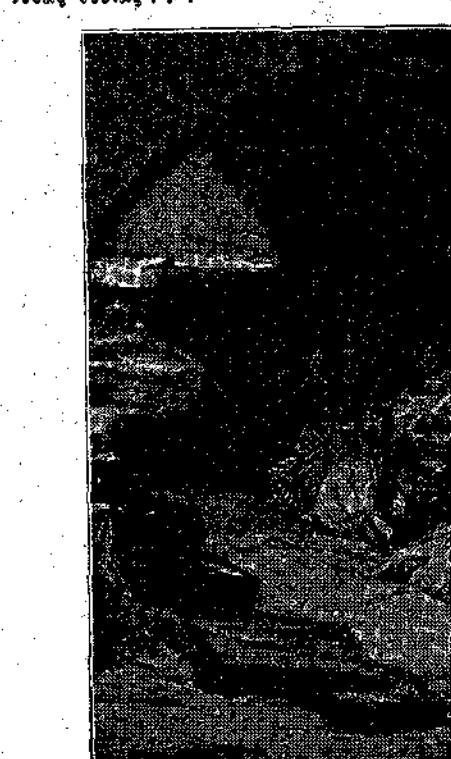
Ναι, ή Φροσύνη τα επώλησε τά τετράδιά της, δι' ένα σκοπόν τον όποτον αυτή μόνη είξευρε, δι' ένα πολύ μυστικόν σκοπόν' ένκ μόνον όρον έζητήσε, δέκα πέντε ημέρας να τα παίρην τό βράδυ εις τό σπίτι της δια να αντιγράψη άλλην μίαν φοράν.

Και άρχισε με θάρρος και με επίμονήν την αντιγραφήν' άγρυπνούσεν έως τά μεσάνυκτα δια ναντιγράψη με κόπον τόσ τετράδια, ένφ συγχρόνως είχε να μελετήση και τά μαθήματά της, και να γράψη και τά γραπτά της ημέρας. Όταν έκουράζετο, όταν απέκαμναν πλέον και τά δάκτυλά της και τά μάτια της, έλεγε με τον νοήν της:

— Μαννουλά μου!

Και έξεκουράζετο, και άρχισε πάλιν με θάρρος την αντιγραφήν.

Μίαν από τας ημέρας εκείνας ο έλληνηστές της τάξεως των έξηγών ένα μύθον του Αισώπου, ώμίλησε περί πτωχαλαζονείας' έφερε παράδειγμα τας πτωχουπερηφάνους κόρας και έγλεύατε τας φαντασμένας εκείνας και άστέρους, αι όποται δέν καταδέχονται να είνε κόραι των μητέρων των και ανταμείβου με άγνωμοσύνην τας τόσας άγρυπνίας, τας τόσας θυσίας...

«Και άρχισε με θάρρος και με επίμονήν την αντιγραφήν.» (Σελ. 170, στήλ. γ.)

Είς ένα ποτήρι γεμάτο φθάει και μία σταλαγματιά να τό κάμη να ξεχειλίση τό ίδιο κ' ένας λόγος σε μία γεμάτη καρδιά...

Τό αίμα άνέβη δια μίς εις τό κεφάλι της Φροσύνης' τά δάκρυα άνέβηκαν εις τά μάτια της' και δια να μή την ίδου— διότι της εφάνη ότι έλοι, καθηγητής και συμμαθητριάς επάνω εις αυτήν είχαν προσηλώση τά βλέμματά των — έσκυψε τό κεφάλι της, άνοιξε τό χέρι της πρό των ματιών της, ακούμβησε την παλάμην της εις τά φρύδια της και έσκέπασε τό πρόσωπόν της. Όταν την ήρώτησαν τί έχει;

— Ζάλην! είπε.

Είς τό διάλειμμα, — ήτο τό διάλειμμα του μεσημεριού — δέν έτρεξεν έλαφρά ως έλαφος, από τός πρώτας, εις τον γέροντα κολουροπόλην, όστις είχε τον ταβάν του πλησίον της θύρας δι

να πάρη τά δύο κουλούρα, όπως τας άλλας ημέρας. Δέν είχεν όρεξιν. Αί άλλαι μαθητριάς, άφ' ου έφαγαν κ' έτοπιθέτησαν τα καλάθια των εις τό έρμάρι, έτρεξαν εις τον κήπον, όπου ήσαν και αι άλλαι, όσαι είχαν φάγη τά κουλούρια των.

Τί φωνάει και τί κίνησις! τά μικρότερα κορίτσια έπαύσαν ή έπηδούσαν τό σχοινάκι, άλλα είχαν μαζευθή τριγύρω εις ένα μεγαλοπρεπές παγώνι με τό περσών εις την λεπτήν κεφαλήν στέμμα, τον λαμπρογάλαζον με την μεταλλικήν λάμφιν λαϊμών, τας ποικιλοστίτους μαυροχάκκοχρους πτέρυγας και τά ώ-

κίων της την δεκάραν των κουλουριών. Κάθε ημέραν της έβιθε μίαν δεκάραν δια τό μεσημέρι ο θεός της. Και ή δεκάρα που έπερίσσευσε της έγέννησε, την στιγμήν εκείνην της συγκινήσεως, την σκέψιν ότι και άλλαι δεκάραι είμπορούσαν να περισσεύσουν για την καλή την μαννουλά, όσον να της στείλη τό γράμμα. Η συμμαθητριά της την ώρισμένην ημέραν της έδωκε τας πέντε δραχμάς. Όταν δε ή Φροσύνη έστειλεν άπάντησιν εις τό γράμμα της μητέρας της εις τό χωριό, τό γράμμα άντι ένός «εύχαριστώ» δια τας πέντε δραχμάς, τας όποι-ας είχε στείλη εκείνη, είχε μέσα όχι μόνον εκείνο τό όποτον ή πτώχη μαννουλά είχε μαζεύση πεντάραν πεντάραν, αλλά και τας εξ δραχμάς τας όποιας αυτή εκέρδισε με τό γράψιμόν της λέξιν προς λέξιν, με άγρυπνίαν δέκα πέντε νυκτών και με νηστείαν δέκα ημερών. Τό ένκ ποσόν εφάνέρωνε την άφοσίωσιν της κόρης, και αι δύο άφοσιώσεις συναντηθήσαν μέσα εις εκείνο τό γράμμα.

«Σου τα στέλλω,» έγραφεν ή Φροσύνη μέσα εις τό γράμμα της «δια να πάρης ώραιότερα παπούτσια την Λαμπρή που μας έρχεται.»

Και όταν έσυλλογίζετο την χαράν της μητέρας της, την εύτυχίαν της δια τον εξαφανικόν εκείνον θησαυρόν — αι ένδεκα δραχμαί θα ήσαν θησαυρός δια την πτωχήν χήραν — ο όποτος θα της επήγαινε δια μίς, τά δάκρυα τά όποια θα έχυενε όταν θα έβλεπεν ότι τόσον την αγαπή ή κόρη της, ή Φροσύνη χροθάνετο μεγάλην, βαθείαν συγκίνησιν' αλλά αυτή ή συγκίνησις της δέν ώμοί-αζε με την άλλην, την όποιαν χροθάνετο όταν ακουμβούσεν εις τό δένδρον και έσυλλογίζετο ότι ήτο κακή όχι! ή ψυχή της τώρα — τώρα που άνοιξαν δια μίς τά μάτια της και εκάτάλαβε την σημασίαν της ζωής και την αξίαν της θυσίας — ήτο γεμάτη από την άνέκφραστον εκείνην ευχαρίστησιν, την όποιαν νοιώθου όσοι κάμνου τό καθήκόν των, όσοι άφοσιώνονται ολοφύως και με αυταπάρησιν εις εκείνους τους όποιους αγαπούν!...

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Όσον μεγαλότερος ο κίνδυνος τόσον μεγαλότερα ή δόξα.

* Η άγνοοσία όμοιάζει με τό πολύτιμο εκείνα μύρα, τά όποια, εύθύς άμα τα άνοίξωμεν, έκασμίζονται.

* Κακός χαρακτήρ εις ώραίον σώμα, όμοιάζει με ώραίον πλοϊόν έχον κακόν κυβερνήτην.

* Η εργασία και ή άνία ουδέποτε περνούν από την ίδια θύραν.

Κάθε ημέραν της έβιθε μίαν δεκάραν δια τό μεσημέρι ο θεός της. Και ή δεκάρα που έπερίσσευσε της έγέννησε, την στιγμήν εκείνην της συγκινήσεως, την σκέψιν ότι και άλλαι δεκάραι είμπορούσαν να περισσεύσουν για την καλή την μαννουλά, όσον να της στείλη τό γράμμα. Η συμμαθητριά της την ώρισμένην ημέραν της έδωκε τας πέντε δραχμάς. Όταν δε ή Φροσύνη έστειλεν άπάντησιν εις τό γράμμα της μητέρας της εις τό χωριό, τό γράμμα άντι ένός «εύχαριστώ» δια τας πέντε δραχμάς, τας όποι-ας είχε στείλη εκείνη, είχε μέσα όχι μόνον εκείνο τό όποτον ή πτώχη μαννουλά είχε μαζεύση πεντάραν πεντάραν, αλλά και τας εξ δραχμάς τας όποιας αυτή εκέρδισε με τό γράψιμόν της λέξιν προς λέξιν, με άγρυπνίαν δέκα πέντε νυκτών και με νηστείαν δέκα ημερών. Τό ένκ ποσόν εφάνέρωνε την άφοσίωσιν της κόρης, και αι δύο άφοσιώσεις συναντηθήσαν μέσα εις εκείνο τό γράμμα.

«Σου τα στέλλω,» έγραφεν ή Φροσύνη μέσα εις τό γράμμα της «δια να πάρης ώραιότερα παπούτσια την Λαμπρή που μας έρχεται.»

Και όταν έσυλλογίζετο την χαράν της μητέρας της, την εύτυχίαν της δια τον εξαφανικόν εκείνον θησαυρόν — αι ένδεκα δραχμαί θα ήσαν θησαυρός δια την πτωχήν χήραν — ο όποτος θα της επήγαινε δια μίς, τά δάκρυα τά όποια θα έχυενε όταν θα έβλεπεν ότι τόσον την αγαπή ή κόρη της, ή Φροσύνη χροθάνετο μεγάλην, βαθείαν συγκίνησιν' αλλά αυτή ή συγκίνησις της δέν ώμοί-αζε με την άλλην, την όποιαν χροθάνετο όταν ακουμβούσεν εις τό δένδρον και έσυλλογίζετο ότι ήτο κακή όχι! ή ψυχή της τώρα — τώρα που άνοιξαν δια μίς τά μάτια της και εκάτάλαβε την σημασίαν της ζωής και την αξίαν της θυσίας — ήτο γεμάτη από την άνέκφραστον εκείνην ευχαρίστησιν, την όποιαν νοιώθου όσοι κάμνου τό καθήκόν των, όσοι άφοσιώνονται ολοφύως και με αυταπάρησιν εις εκείνους τους όποιους αγαπούν!...

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Όσον μεγαλότερος ο κίνδυνος τόσον μεγαλότερα ή δόξα.

* Η άγνοοσία όμοιάζει με τό πολύτιμο εκείνα μύρα, τά όποια, εύθύς άμα τα άνοίξωμεν, έκασμίζονται.

* Κακός χαρακτήρ εις ώραίον σώμα, όμοιάζει με ώραίον πλοϊόν έχον κακόν κυβερνήτην.

* Η εργασία και ή άνία ουδέποτε περνούν από την ίδια θύραν.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Το βράδυ συνέβη κάτι μοναδικόν εις την ιστορίαν του Βατλαπή. Την ώραν που ο ήλιος δύνει όπισω από τα βουνά, έν ώ ή φυλή με όκηνηριάν έξηπλωμένη εις τα χόρτα έχώνευε και συνωμίλει, μία θορυβώδης και έκπληκτική άρμονία ήκούσθη μέσα εις τόν περίβολον του χωρίου.

Ήτο έν κράμα ήχων χαλκίνων όργάνων, ήχων όξέων, ήχων κρυσταλλίνων, και άπετέλευν έν μουσικόν σύνολον όμοιον του όποιου αύτια Ζουλου δέν είχαν άκούση άκβμη.

Όλοι, άνδρες γυναίκες παιδιά επήδησαν επάνω και όρμησαν εις τα κράαλ και ώπλισθησαν έν ριπή όφθαλμού, γιμίζοντες ότι καμμία έχθρική φυλή εισέβαλε.

Άλλά εις τό κέντρον του χωρίου όλον τό πλήθος έμεινεν άκίνητον, ως ένας και μόνος άνθρωπος με άπερίγραπτον κατάπληξιν.

Εις την ρίζαν ενός γιγαντιαίου φίκου οι δύο Ίνδοι είχαν πέση πρηγείς με τό μέτωπον εις τό χώμα, έν ώ ή όρχήστρα έξηκολούθει νά παίζη με τόσην δύναμιν, ώστε οι Ζουλου έπερίμεναν νά τιναχθούν εις τόν άέρα κατακομματιασμένοι οι κλάδοι των

δένδρων και αύτά άκόμη τή κρανία των. Η Αντιόκα εκράτει εις τα χέρια της τά δύο κοράσια, τά όποία τής ένεπιστεύθησαν νά φυλάξη, τά έξηγγεν εις την άγκάλην της ως διά νά τα υπερασπίση από τόν κίνδυνον, ό όποιος έμελλε βεβαίως νά εκραγή μετ' όλίγον.

Άλλ' ή Λενέττα ήτις είχε τρομάξη κατ' άρχάς, επήρε γρήγορα θάρρος, όταν ήκουσε την εξαδέλφην της νά ψιθυρίζει με περιφρόνησιν.

— Τί κοιτοί που έινε αυτοί οι Ζουλου! Τό Μάρσ του Μοζ έλά τή παίρνουν για θυμωμένους φωνές των ειδώλων.

Η περιφρόνησις αύτη ήσάχασε κάπως την Αντιόκα, ή όποία, έν τούτοις, δέν έξεκόλλησε τό βλέμμα της από τό άρμονικόν δένδρον.

Οι άλλοι Ζουλου έμεναν καρφωμένοι από τρόμον. Αι γυναίκες δέν είχαν πλέον καμμίαν διάθεσιν νά γελάσουν, οι δέ άνδρες έρριψαν από τα χέρια των τά όπλα.

Διά μιās ή άρμονία έπαυσε.

Έξαφνα μέσα εις την βαθυτάτην εκείνην σιωπήν, μία φωνή θεία, ή όποία έφαινετο ως νά έξήρχετο από ένα χαλκίνον λάρυγγα, έξήλθεν από τόν φίκον.

Όμιλει εις την γλώσσαν των Ζουλου, οι δέ κάτοικοι του χωρίου βέβαιοι πλέον ότι είχαν νά κάμουν με τήν θεόν του Κεραυνού, τόν Ίδιον, έπεσαν πρηγείς εις τό έδαφος και έξηπλώθησαν τόσον πολύ, ώστε όλα τά μαύρα έκείνα σώματα έφαινοντο ως μικρά φυσικά έξογκώματα του έδαφους.

— Κάτοικαι του Βατλαπή, έ-

βροντοφώνησεν ή φοβερά φωνή, ό μέγας θεός. Όλακομαριγκού θά καταδεχθί σήμερα νά εμφανισθί εις τά μάτια σας. — «Τους Ιερείς μου τους υπεδέχθητε κλά... θ' ανταμείψω λοιπόν τό χωρίο σας.

«Θά ίατρεύσω τους όρρωστους σας, και άφ' εδ άνχωρήσω, εύτυχία και δόξα θά βασιλεύη εις τό Βατλαπή.

«Τά τριγύρω χωριά θά ύποταχθούν μόνα των εις την δύναμιν του.»

Ο Θεός έσιώπησε.

Αι μικράι κεφαλαί ήρχισαν νά κινούνται, έπειτα νά ύψώνωνται, όταν αιφνιδίως μία λάμψις κατακόκκινη έσκέπασε τό χωρίον.

Οι δυστυχείς Ζουλου περισσότερον έντρομοι, παρά εάν έδλεπον άγέλην λεόντων, έκτυπησαν πάλιν τάς κατσαράς κεφαλάς των εις τό έδαφος με δύναμιν, ή επεία ήτο ίκανή νά ραγίση κρανία εύρωπαϊκά.

Τήν κατακόκκινην λάμψιν διεδέχθη πρασινωπή, ή όποία έσκόρπισε τριγύρω ένν χρώμα θανάτου, έπειτα δέ ό φίκος έκοκκίνισε και πάλιν, φέρων επί της κορυφής του τόν Θεόν του κεραυνού.

Ο Θεός αύτός ήτο ένας ρωμαλέος παληκαρός ύψους δύο μέτρων περίπου και κατάμαυρος ως γνήσιος Ζουλου.

Τό σεβάσιμον πρόσωπόν του άπέπνεεν ιερών μεγαλειών.

Η Λενέττα σφιγγομένη κοντά εις την Αντιόκαν έτρεμε σύσσωμος. Η Ειρήνη, όχι έντελώς ήσυχος και αύτή, έπροσπάθει νά σκορπίση τόν τρόμον της μικράς, αλλά δέν τό κατάρρώθνε.

— Ίντούνα! έδρυχθή εν φωτεινόν Όν.

Ο Ίντούνα επροχώρησεν. Αι γεροντικαί του κνήμαι έκτυπούσαν ή μία με την άλλην ως δύο κλειδιά που κινούνται εις τό άκρον ενός κρίκου.

Ο Θεός εκίνησεν έν κόκχαλον τεράστιον κνήμης ζώου, τό όπιον εκράτει με την δεξιάν του χείρα.

Τρεις φορές έσεισε την κεφαλήν του, την όποιαν έστόλιζαν πτερά στρουθοκαμήλου βαμμένα κόκκινα. Η κεφαλή του Θεού είχε την τρομακτικήν όψιν πειλωρίου σαράνθρου από πτερά.

Έπε:

«Γέρο, είσαι ό δίκαιος και αγαθός Ίντούνας, του όποιου τό όνομα θά μείνη ένδοξον εις τό Βατλαπή.

«Όταν άπομακρυνθώ από τό χωρίον, νά επιστρέψης εις τό κράαλ σου.

«Έπικαλέσθητι έως αύριον τό μισήμερι τήν μέγαν, τόν πανίσχυρον, τόν τρομερόν Όλακομαριγκού.

«Αν εκτελέσης την προσταγήν μου και δέν έξέλθης σιγμωήν από την καταικίαν σου, θά σου φανερωθώ και θά σου είπω την θέλησίν μου και την τύχην σου.

«Όσοι θέλουν νά πολαύσουν την ευ-

νοϊάν μου, ως μιμηθούν τό παράδειγμα του Ίντούνα.

«Αι μητέρες ως κλείσουν τά παιδιά των εις τά κράαλ των... Όρμίζομαι ως Θεός Όλακομαριγκού που είμαι, νά φανερωθώ ιδιαιτέρως εις ένα έκαστον από εκείνους, οι όποιοι αύριον, έως τό μισήμερι, δέν θά έξέλθουν από τά κράαλ των. Άλλά δυστυχί εις εκείνον που παραβή την προσταγήν μου θά έξακοντίσω κατ' τής κεφαλής του την φοβεράν φωτιάν του κεραυνού μου.

Έπρηξ κρότος καιομένων πραγμάτων ήκούσθη και ή λάμψις διεχύθη και πάλιν και έφώτισε τά περίεξ.

— Χάλασαν τόν κόσμο για τά κακόμοιρα τά βεγγαλικά αύτοί οι ήλιθιοι οι μαύροι, τους κάπηκε τό αίμα, είπε με χαμηλήν φωνήν ή Ειρήνη, ή όποία ένόησεν έπιτελους, ότι αύτό ήτο τό μέσον τό όπιον μετεχειρίζοντο οι σιωπήρες των δια νά τρομάξουν τους Ζουλου.

— Μην φοβήσαι λοιπόν, είπεν εις την Λενέτταν, ή όποία, έντρομος, έπροσπάθει νά κρυφθί εις την άγκάλην της. «Όλα αύτά τα έσχεδιάσε ό θεός Γκού ό μεγάλος μαύρος θεός εις ό Μπαμπού τόν ένγώριστ' ή μουσική εις τό κουτί του θείου Γκού, που έπαίξε 'ς τό Ζοννεντράαλε... θυμάσαι... ό φωγογράφος.

Η Λενέττα επαιρνεν έπωςδήποτε θάρρος, άλλ' όχι και πολύ.

— Πώς του κατέδη του Γκού νά τα κουβαλήση έδω όλα αύτά; έλεγε με τόν νούν της ή Ειρήνη.

Δέν ήξευρε την ιστορίαν του κινητού έμπορικου του Μπαμπού.

«Ω, ό Κάφρος είξευρε τί εκάμνε όταν επαιρνε μαζί του, την ώρην που έφευγαν από τό Ζοννεστράαλε, τόσα πράγματα τά όποία έθ.ώρει άνωρελή ό Γκού.

Ο Ίντούνας και ό Ουτλάνδη έμβήκαν εις τό κράαλ του άρχηγού, και εκλείσαν την θύραν κατοπίν των.

Η λάμψις έσβυσε βαθμηδόν ό θεός έξηφανίσθη.

Έκάστη οικογένεια, εκτελούσα πιστά την προσταγήν του, επέστρεψε σιωπηλά εις την κατοικίαν της.

Η Αντιόκα και αι δύο μικράι επέστρεψαν μόνα εις τό κράαλ του Ουτλάνδη.

Όλοι αι θύραι εκλείσθησαν.

Νεκρική σιωπή έξηπλώθη εις τό Βατλαπή σιωπή, την όποιαν διεσχισεν έξαφνα ή ήχηρά όρχήστρα, ή όποία έπαίξε εν δημοτικόν έμβατήριον, γοργόν και θορυβώδες.

Οι Ζουλου έγονυπέτουν με εύλαθή ταπεινώσιν και παρεκάλουν με κατάνυξιν τόν πανίσχυρον θεόν του κεραυνού.

Δύο μαύραι σκιαί διωλίσθησαν κρυφά κατά μήκος του κράαλ και έφθασαν εις τόν φράκτην του περιδόλου. Οι σκύλοι ήτοιμάζοντο νά δάσουν είδησιν με τάς

ύλακάς των, αλλά ή Αντιόκα τους ώμίλησε χαμηλοφώνως, τους έθώπευσε με τό χέρι της, και επλάγιασαν ήσυχα. Ο Θεός του κεραυνού είχε σπεύσει νάναδθί πάλιν εις τά βασίλειά του, διότι τώρα άστραπαί αυλακόνουν την νεφέλην και ύπόκωφοι βρονταί άντηχούν, κατατρομάζουσαι τους άκόμη προσευχομένους Ζουλου.

Η Αντιόκα διεσχίσε τρέχουσα τό μονοπάτι. Έκρατούσεν εις τάς άγκάλας της την μικράν Λενέτταν, σκεπασμένην ζεστά. Από καιρού εις καιρόν τό κοράσιον έχότιδευε τό μαγουλον της μαύρης, ή την έφιλούσε και της έλεγε:

— Καλή Αντιόκα... ή Λενέττα αγαπή πολύ την Αντιόκα.

Η Ειρηνούλα εκάνονιζε τό βήμά της πρής τό βήμα της μαύρης.

Έπέρασαν μετ' όλίγον την κοιλάδα, εις τό μέσον της όποιας εύρίσκετα τό Βατλαπή.

Αι φυγάδες ήναγκάσθησαν νά

Ο νέος έσήκωσε την μικρούλαν και την έσφιξεν εις τάς άγκάλας του.

Η Μις ένηγκαλίσθη παραφόρος την Ειρήνην.

— Η μαμμά! είπεν ή Αντιόκα, ή όποία την εκύτταζε, μειδιώσα δια μέσου των δακρύων της.

«Η Αντιόκα έφυγαν από τόν Ίδιον δρόμον, αύρουσα άκισθόν της ένα μεγάλον κλώνον» (Σελ. 174.)

έπιβραδύνουν τό βήμα, δια νάναρριχηθούν εις τό βουνόν.

Όταν έπιτελους έφθασαν εις την κορυφήν, διέκριναν, επί της άλλης πλευράς, τρεις σκιας, στηριζομένας εις τους κλώνους μιάς συκής.

— Γκού!... Μις!... έφώναξεν ή Ειρήνη.

— Σιγά! είπε ζωηρώς ή Αντιόκα, κλείουσα με τό χέρι τό στόμα του κορσίου.

Η Λενέττα άπλωσε τά χεράκια της:

— Ούμ Γκού!...

— Φύγωμε! είπεν ό Μπαμπού.

— Ναι, γρήγορα! άπεκρίθη ή Αντιόκα. Τα δύο κοράσια έρρίβθησαν εις τάς άγκάλας της αγαθής μαύρης, της όποιας τό πρόσωπον κατέβρεχον άφθονα δάκρυα.

Η Άγγλις την έφίλησε και αύτή και της έδωσεν ένα χρυσούν σταυρόν δια τό παιδάκι της.

Ο Γκού της ένεχειρίσεν ένα πουγγί γεμάτο, επάνω εις τό όπιον είχε γράψη

« Είς την ρίζαν ενός γιγαντιαίου φίκου οι δύο Ίνδοι είχαν πέση πρηγείς με τό μέτωπον εις τό χώμα » (Σελ. 172, στήλ. α')

λά φαίνεται, πριν το λάβω, έκαμε νέναν πρότατον χαιρετισματα εις τον αδελφον σου | Κατα-
 κτω το Καπελάκι (να! άνακτη μου, ο θεός
 να σε παρηγορήσῃ διὰ τὸ μέγαλον σπς δυσ-ύχη-
 μα | τὸ καίμενο τὸ παιδί! πῶς τὸ ἐλυπήθηκα
 κ' ἐγὼ μ' αὐτὰ πού μου γράψεις...) Μόνασιν
 ([EE] διὰ τὴν ὠραϊωτάτην περιγραφὴν τῆς ἐκ-
 δρομῆς περιμένω νὰ μου περιγράψῃς καὶ τὴν
 μαγευτικὴν πατρίδα σου) Σπηλαίου Δοξοπα-
 τῆ (Ἰληφθησαν) Μολδὸν Λαβὴ ([EE] διὰ τὴν
 ὠραίαν Πρωτομαγιάν) Θεσσαλικῶν Γάκινθον
 ([E] διὰ τὴν ἐνθουσιάζου ἐπιστολήν) Μή μου
 Ἄπτον (τὴ ὠραίον τὸ γράμματικόν σου!) Κιου-
 κισιούστραν (ἔσσεια: ἔξει καλός) Ὀβελίσκον
 τῆς Κλεοπάτρας (ἔχει ὑπομονήν) Ἐδαγγελ-
 λιαρ Καλὸθῃ (εὐχαριστῶ πολὺ ἔν καὶ ἀργά,
 σὺ σὺλλυπόμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς
 σου) Ρακοσυλλέγειον τῶν Παρισίων (τί ἐρω-
 τῆσις εἶνε αὐτή: ἂν μου διδῇς βίβλος πού μου
 γράψεις; κἀνε ἄλλο) Φιλῶδεον Μακεδόνα
 (ἔσσεια) Πειρατῶν Ἀστῆρα (χαίρω πολὺ)
 Τυρλήμυγαν Ἐπακατέστραρον Σάμιον (πε-
 ρίσεις αὐτὸς ὁ πρῶτος πού ἐκπρὶξον ἐκεί τὴν
 Πρωτομαγιάν) Διονυσιάδα Πιγνήν, Κόκκινην
 Ἐδοχὴν (να!) Σερρατζέν, Λόρδον Βίρωνα,
 Λιακὸν Ἐρῖνον, Πειρατῆν Νύχτα ([E] κρίμα
 πού δέν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω τὸ ἐπεικὶ
 δυν σου μὲ τὸν κύριον ἐκείνον) Καρδινα-
 λιον Ρισσιέ (εὐνοροφον τὸ Π. Πνεῦμα: οἱ
 σείχοι σου διὰ τὸ ψευδώνυμον μού ἤρσαν)
 Λάκισην Βροχὴν (δέν σου ἀπαντῶ τίποτε, διὰ
 νὰ μὴ σε ἀνακαλύθω) Φαλδίου Ἐσπεριαν
 Ἄδραν Ἀμαρῶλιδα (ἡ συμβουλὴ μου εἶνε νὰ
 λάβῃς καὶ πάλιν μέρο: αὐτὴν τὴν φορὰν θὴ
 ἐπιτύχη περισσότερον, διότι ἔχεις ἤδη πείραν
 ἄπειτα εἰς τὴν διαγωνισμὸς συνεινεῖ καὶ ἡ
 τύχη) Κατηλαίδα Κίθου Μαρίδαν τοῦ
 Ἐρῖνον ([E] διὰ τὴν ὠραϊωτάτην ἐπιστολήν,
 διὰ τὴν πληροφάν σου, ὑποθέτω ἔτι τώρα θὰ
 εἶνε, κατόπιν ἐρωτῆς) Κελαροῦσαν Κρή-
 νην (δέν εἶπα ποτὲ διὰ τὸ Π. Πνεῦμα δέν
 δημοσιεύονται μὲ τὸ ὄνομα: θὴ εἶπα ἕως διὰ
 τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυτικῶν) Μέμιριδα
 Σόδρα-Φόρα Ὀκεραπόλον Ψυγῆν (δέν μ'
 ἐνοχλεῖς διόλου) Πειρατόνον ([EE] διὰ τὴν
 ὠραίαν περιγραφὴν) Νεορῶσαν (ἐλύθη-
 σαν) Ἀπολεσθέντα Παρ(δ)εισον (καὶ βέβαια
 ἡ τάξι: σου θὴ εἶνε πολὺ ἐκλεχτὴ καὶ ἀξία τῆς
 ἀγάπης τοῦ Δευθυντοῦ, ἀρ' οὐ αἶ π εἶστον τῶν
 μαθητῶν εἶνε συνδρομητικὰ μου) Δφ-το-πλατεῖον
 (πῶς ἐπέρασες λοιπόν εἰς τὴν Σφῆρην;) Κε-
 λαοδίστραν (εἶδεν ἡ νὰ μας εἶνῃ τὸ ψευδώνυ-
 μόν τῆ;) Κορνηλακὸν Κύμα ([E] διὰ τὴν
 περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) Νεορῶν Ὑπαρξίαν
 (εἶμαι πού εὐτυχῆς πού σ' ἐνθουσιάζει τόσο
 ἡ Ἐσπεροπόλα: τὸ θάρρος τῆς Ρουθελμίνιας
 δέν πρέπει νὰ σ' ἐκλιθεῖ, δότι ἐστὶ ἀνκρε-
 φονται τὰ βοερόπουλα, ἀγρία καὶ κορίτσια)
 Μικρὸν Ἀκαρθολιδία (χαίρω πού ἔγινες κα-
 λὰ) Ἀντόνον Ἰωαννίδων (τὸ φυλλάδιον 10ου
 τοῦ 14ου τόμου ἐξηγητῆς ὁλοσχερῶς) Ἐρῖνῶ
 Βλάκα: Περιογητῆν ([EE] διὰ τὴν πατριωτι-
 κωτάτην ἐπιστολήν ὠραία τὰ Π. Πνεύματα)
 Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης (ἔσσεια) Πίθηκον
 τοῦ Βορρέου ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν)
 Αουλοδὴ τῆς Καρδίας (σοῦ εὐδοκίαν λοιπόν νὰ
 λῆν ἐπιτυχίαν, ἔν καὶ δέν ὀμιθεῖς καλὸν
 καὶ) Χαλδὸν Διάβολον (ἡ Κίχθ δέν εἶ-
 χεν ἰαπωνικὸν γραμματισμὸν καὶ σ' εὐχα-
 ριστεῖ πάρα πολὺ πού τῆς ἐστὶ λες) Ἐλπίδα
 τῶν Δοστευχῶν (ἀχι, ἀχι, μὴ φοβῆσαι) Κέ-
 κτειον Ἄσμα ([E] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ
 τοὺς ἀγῶνας) Ζωηρῶν Ὑπαρξίαν ([E] πολὺ
 ὠραία ἡ ἐκδρομὴ σας: ναι, καὶ ἡ διδύκσις
 πληρόνεται) Δορ. Ἐμυ Παλίνην (ἡ ἐπι-
 στολή καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἔφερον τὴν ὑ-
 πογραφὴν σου ἂν ὑπέχη καὶ ἄλλος Παιδὴν
 δέν εἰκόμην) Νιθῶν (δισαί μὴ ἔσσειας Πνευ-
 ματικῆς Ἀσκήσεως; τί νὰ τὰς κάμω;) Ἀτα-
 θύριον Ρόδου ([EE] ναι, πολὺ μου ἀρέσκει καὶ
 μ' εὐχαριστῶν μὲ ἐπιστολαί σου: ὁ Χαλδὸς Δι-

άβολος μού γράσει δι: ἀσθενεῖς ἀπὸ ὀσφραγι-
 ἂν ἔγινες καλὰ;) Κεντρὶ (δυστυχῶς, δέν εἴ-
 μπορῶ νὰ κάμω λόγον εἰς τὸ φυλλάδιον περὶ αὐτοῦ
 πού μου γράψεις) Δημήτριον τῶν Φαληρέα
 (ἔσσεια) Ἀρῶλιον (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐ-
 πειρηθῶν, καὶ οὐτὲ μὴν ἐπέραςε ἀπὸ τὸν νοῦν
 δι: ἡσ φειδικῶν εἰμφορῶν νὰ μου γράψουν οἱ
 φίλοι μου ψέματα;) Ἄρθος Ἀρθῶν, Ἰα-
 μένην Ἐντυχίαν (εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ εἶχε μί-
 νη ἡ παλαιὰ σου διδύκσις, ἀλλὰ τὸ λάθος ἐ-
 διορθώθη: σοῦ ἤρσε λοιπόν τὸ θέμα τοῦ Διαγω-
 νισμοῦ τῆς Ζωγραφικῆς; σὲ περιμένω) Ἄγγε-
 λον τῆς Ἀγάπης (κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔδωκα
 αὐτὸν τὸν Ὄθελον ὁ ὅποιος θὴ μου ἐνθουσι-
 τὸ σκυλάκι μου) Ἀφρικανικὸν Ἥλιον Κόλ-
 πον τῆς Ἀταλείας ([E] διὰ τὴν εὐκλόγη-
 σιν καὶ ὠραία ἐπιστολήν) Ἄστῆρα τῆς Ἀ-
 νατολῆς (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται ταχτικά
 παραρῶν τὸ πάντοτε καθαρὸν καὶ ὀμαλὸν γρά-
 ψιδόν σου) Ναυτοπόλιαν τῆς Ἀδρον (καλῶς
 ἤδεις [EE] διὰ τὴν ἐντυπώσεις ἐν τῷ ταξεί-
 διου) Ὀρῆτιον Θόλον, Ζεζάνιον Γυμνασίου
 Ἀραχίνας Τραπεζοντίας (ἀχι, εἶνε ἀγῶρε)
 Χειμωνιάτιον Ἥλιον (ἔσσεια) Ὑγγαρέ-
 λαν ([EE] διὰ τὴν ἐνθουσίαν τῆς 1ης Μαΐου
 ἔγινε καλὰ ὁ Γλυκύλαος Ὀνος;) Σαθο-
 μαλλοῦσαν (λοιπόν καληνύκτα καὶ ὕπνον ἔλα-
 φρον... ἄρα ἐβουλήθη, εἰμφορῆς νὰ στείλῃς
 τετράδιον εἰς τὴν πρὸ μῆρος προτείνασαν) Μι-
 κρὸν Βιολίστραν Βικτωρῶν τῶν Μαθῶν (μὴν
 φορῶν δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ βραδευθέντος,
 ἔστω καὶ ἂν ἐβραδευθῆ εἰς πολλούς διαγωνι-
 σμούς) Δάλιαν (σκέπτομαι νὰ ἐκδώσω προσε-
 χῶς τετράδια Μ. Μυστικῶν διαφόρων χρωμάτων)
 Ἰακωβὴν Μαργαρίταν Μαργαριτοφόρον (εὐ-
 χαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὴν ὠραίαν μισθίαν
 πού εἶχες τῆς καλωσίωνν νὰ μου στείλῃς) Ἡρῶ-
 διν (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομητικῆς ἔσσει-
 ας) Ἄδβακομῆ (πολὺ ἐλυπήθη, πού ἤδεις εἰς
 τὰς Ἀθήνας καὶ δέν σε εἶδα) Δρῶν τοῦ Κά-
 μπου (νὰ σου φίλησῃ καὶ τὸν ἀδελφόν σου)
 Σμυρατζῶν Κάλπον Ἀνακτῶν Γάκινθον (εὐ-
 χαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶτωμα) Ἰδατικὴν
 Γλυκύντα (πῶς μ' εὐχαριστήσεν ἡ ἐπιστολή
 σου!) Ἄδραν τῆς Κερκῆρας (ἀχι πού γίνῃ ἐξαι-
 ριστὴς διὰ τοιαύτας πληροφρίας, αἱ ὁποῖαι ἀνέ-
 κωθεν δημοσιεύονται ἐπὶ πληρωμῇ λαμπρὰ τὰ
 σχέδιά σου καὶ νὰ τα ἐνεργήσῃς) Ἀγνὸν Περι-
 στεράκι (αὐτὸ τὸ Π. Πν. τὸ ἔχω δημοσίευση
 καὶ ἄλλοτε) Δέν Ζωηρῶν (εὐγε, πολὺ καλὴ ἡ
 φωτογραφία) Ἐρῖνῶν Σαυρῶν κλ. κλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐ-
 ου ὑπαπαντήσω εἰς τὸ προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Δι' ἄσους δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.
 Ἡ γράψις τῶν ἄσων, ἐπὶ τῷ ὑποφύδιον νὰ γράψῃ
 εἰς ἄσους τῶν ὀνομαζομένων, πολλοὶ δὲ ἐ-
 πὶ τῶν ἄσων μὲς ἐν φυλλάδιον, ὅν ἕκαστος
 ποιητὴς ἢ ἄλλοι καὶ ἐπιπέτοι πο. 1
256. Αεξίγριφος
 Σύνδεσμον ἰάν θελήσης
 Μ' ἕνα ἄρθρον νὰ κολλήσῃς
 Εἰς ἡτὸν ἀπ' τὸ Ἀγίαιον,
 Ἐνα ὄνομα Ρωμαίων
 Στὴ στιγμὴ θὴ σχηματισῇ
 Ἐσσεια διὰ τοῦ Νέμου
257. Συλλαβογράφος.
 Ἄν λάβῃς τρία γράμματα
 Καὶ τὰ ἐνώσῃς,
 Μίαν μεγάλην Δύναμιν
 Θὴ φανερώσῃς.
 Ἐσσεια διὰ τοῦ Κροτάλου
258. Μεταγραμματισμός.
 Τὸ ἄρμα ὅπου βρεθῇ τὴν εὐδοκίαν σφοδρῆς.
 Ἄλλ' ἄρμα πολὺ εὐκόλου τὸ κάμνεις καὶ βραβίζεις.
 Ἄν τὴν ἀλλάξῃς τὴν ἀρχὴν καὶ βάλῃς μίαν ἄλλην.
 Πρὶ ἀπ' τὸ βῶμα τὴν πολλὴν σὲ πᾶνει τὸ κεφάλι.
 Ἐσσεια διὰ τοῦ Ναυαροπάλου

259. Τονόγραφος.
 Εἶμαι ἡ δύναμις, τὸ ἀδελφός,
 ὄνομα: ἔχω ἂν μ' ἀρίστην
 Κ' ἕνα ζῶον κραισφόρον,
 ἂν μὲ παραυτοσίαν.
 Ἐσσεια διὰ τῆς Πρωτομαγίας τῆς Ἀφῆρας
240. Δικτυωτόν.
 * * * * * = Τετῶν.
 * * * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης
 * * * * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας;
 * * * * * = Γεωργικὸν ἀργαλεῖον.
 Ἐσσεια διὰ τοῦ Χαλδῶν Δαβόλου

241. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.
 Τίνο, ἐξ ὅσων στρατηγῶν ὁ υἱὸς ὑπέστηεν ἐν-
 δαύτερο;
 Ἐσσεια διὰ τῆς ὄσας τῆς Γεωγραφίας
- 242-243. Λογοπαίγνια.
 1. — Ποῖος συγγραφεὺς σου λέγει πῶς νὰ εἶσαι;
 2. — Ποῖα χώρα διατάσσει τὸν Ἄλῆν νὰ βίβῃ Ἀ;
 Ἐσσεια διὰ τῆς Σιωπῆς Ὄσας

244. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμε-
 νων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
 τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζου' ὀδὸν τῆς Ἑλλάδος;
 1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Καρπός. 3. Εἶδος
 πύθκων. 4. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 5. Πασα-
 ρμός τῆς Ἑλλάδος.
 Ἐσσεια διὰ τοῦ Χωστῆ-Σουλίου

245. Φωνηεντόβλιπον.
 ὅς-δὲ-φλς * * * φ-λγς
 Ἐσσεια διὰ Γιωρ. Δ. Κωστῆ
246. Γρίφος
 εἰ/αο Η Ν Κ ἦτοι φτάματα
 Ἐσσεια διὰ Ἀρροδῆτος Σηλοφίδου

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Ἰσοκρητικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἡλλου 13 καὶ 14
120. Ἀντιγόνη (ἀντιγόνου). — 129. Εἶδος (ἔ, φός)
 130. I 131. Γέρον - Γέλων. —
 Σ Θ 132. Βόλος-λόβος. — 133
 Κ Α Ν Α Ι Τ' Γ' Α Ε Μ Α Χ Ο Σ (ἦχος,
 Α Κ λῆμα, ἔλος, μέγ, ἄμμα,
 Κ Ρ Η Τ Η χολῆ, ἄμμος, ἄμοος) —
 Ι Ι 134. Σιγῶρα (ΣΙΓΓΑ ΡΑ-
 Σ φαλ. — 138. Διὰ τοῦ Α·
 ἀπαξ, Κραθασαῖος, ἄμα, ἀλλὰ, κατά. —
 136. Κρίνει φίλους ἡ καρδία ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
 137. Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς.

139. Ὀνιάκος (ὄν, εἰς, Κῶς). — 139. Παλα-
 μῆθος (πᾶ, ἰὰ, μῆ, θῆς). — 140. Κόπιος κόπτα·
 — 141. Τὸ ὀπόδημα — 142. Νοῦς ὄρα καὶ
 νοῦς ἀκούει. — 143-144. 1. Νερόν, νερῶν, Νέ-
 ρων, γέρον, γέρος, μέρος, μέλος, ἔλος, ἄλλος,
 ἀγος, πάγος. — 2. Βίλος, Βίλος, πῶλος, πόλος,
 πόσος, τόσος, ἔσων, τόσον. — 145. Τῆ ἀν-
 ταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων Μ καὶ Α σχημα-
 τίζεται ἡ ἀκροστιχίς: Ο Α Γ Α (Ὀμάς, ἔλεμ-
 μα, σάγμα, σημα). — 146. Ἀντὶ ἄδουλος
 ἡδοναῖς θηρένεται. — 147. Οὐδεὶς ἀνεξήγητος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14 ἑξῆς λεπτὸ 10, διὰ ὅτι τοὺς συνδρομητικῆς ἀπ' ἑκάστῃ ἡ μόνον. Ἐξαιρέτως ἔως 10 ἑξῆς, διηλεκτῆ καὶ πὶ ἀλεγυταροὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 ἑξῆς.]

Ἀπερρόμνος εἰς Ἑλλάδα ἕνεκα ταξιδίου δηλῶ
 ὄντι πῦνον τὴν ἀνακαλλήν μέχρι νεωτέρας
 δηλώσεως. — Georges Papathanassopoulos,
 Alexandria (Egypte). (B-45)